

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným,
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUUK/20118/2019/DS,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KUUK/20118/2019/DS, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2018, č. j. ODSČ-11/N-2017, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a záznam bodů byl potvrzen. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítal nesprávný postup správního orgánu I. stupně v řízení o námitkách, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a nicotnost podkladového rozhodnutí. Konstatoval, že ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 9. 3. 2018 srozumitelně popsal, že dne 3. 6. 2015 se přestupku tak, jak je označen na pokutovém bloku i na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nemohl dopustit, neboť dopravní situace popsaná na pokutovém bloku nemohla nikdy existovat. Zároveň žalobce protiprávní jednání nepopíral. Konstatoval, že mu byla skutečně dne 3. 6. 2015 uložena bloková pokuta, neboť se údajně dopustil přestupku podle § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že při vyjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci nedal jako řidič vozidla v jízdě přednost všem vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci. Až v řízení o námitkách se ovšem žalobce dozvěděl, že místo, ze kterého vyjížděl, není místem mimo pozemní komunikaci. Písemností ze dne 31. 1. 2018, č. j. MMCH/00627/018, vydanou Magistrátem města Chomutov, jako silničním správním úřadem, žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně doložil, že prostor parkovacího zálivu, který v současné době slouží jako autobusový záliv, a z něhož vyjížděl dne 3. 6. 2015 na pozemní komunikaci, je místní komunikací. Žalobce měl tudíž za to, že se nemohl dopustit přestupku podle § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, ale nanejvýš přestupku ve smyslu § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého řidič vozidla, které zastavilo nebo stálo a opět vyjíždí od okraje pozemní komunikace nebo od chodníku, musí dát znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Žalobce konstatoval, že mu nelze přičítat k tíži, že souhlasil s přestupkem na místě a ignoroval shora uvedené skutečnosti, neboť problematika zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) není předmětem zkoušky z odborné způsobilosti pro získání řidičského oprávnění. Skutkové zjištění v daném případě vyžadovalo velmi specifickou odbornou znalost zákona o pozemních komunikacích.
3. Shora uvedené podle žalobce způsobuje vnitřní rozpornost pokutového bloku a ve svém důsledku má nepochybně za následek jeho nicotnost ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V dané věci je nadto rozhodnutí fakticky neuskutečnitelné, jelikož není možné nedat přednost při vyjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, když se řidič po celou dobu nachází na pozemní komunikaci.
4. Dále žalobce zdůraznil, že záznam bodů do bodového hodnocení řidiče je trestem. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55. Byl přesvědčen, že mu není možné uložit sekundární trest, spočívající v záznamu bodů, na základě rozhodnutí, které je v rozporu s platnou právní úpravou. Zároveň konstatoval, že zásadní podmínkou jakéhokoli trestání je plné a bezpodmínečné dodržení platné právní úpravy při všech úkonech směřujících k takovému postihu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalobce rovněž namítal, že není možné, aby existovala časově neomezená lhůta pro námitky proti záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče a přitom jediný možný prostředek nápravy, a to přezkumné řízení bylo omezeno lhůtou 6 měsíců. Zdůraznil, že lhůta pro zahájení přezkumného řízení v dané věci již uplynula, a že podání žaloby v nyní projednávané věci je tedy jediným prostředkem k nápravě protiprávního stavu, který nastal.
6. Dále žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, na který poukazoval již v řízení před správními orgány a namítal, že žalovaný argumentaci v něm obsaženou sice odmítl a tvrdil, že právní názor Nejvyššího správního soudu v něm obsažený byl již překonán, nicméně nekonkretizoval, jakým způsobem, a jakým rozhodnutím. Zároveň měl žalobce za to, že jeho případ je natolik specifický, že zmíněný rozsudek je na jeho případ aplikovatelný. Nejvyšší správní soud v něm mimo jiné totiž konstatuje, že *„Najisto musí být tedy postaveno to, zda stěžovatel spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat“ (...)* *“Samotná skutečnost, že zadržený řidič pokutu zaplatí, však nemůže ještě znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem. Je třeba naplnění i druhé podmínky, a to spolehlivé zjištění stavu věci.“ (...)* *„Jakkoli se ve věci nyní projednávané nehodlá zdejší soud od výše vyslovených závěrů odchýlit, z uvedeného nelze v žádném případě učinit závěr, že správní orgán je bez dalšího oprávněn, resp. povinen vždy provést záznam bodů na základě „jakéhokoli“ podkladu.“*
7. Žalobce vytykal žalovanému i to, že se negativně vyjádřil k žalobcem předestřené citaci autora JUDr. Jana Kněžínka, Ph. D., aniž by vysvětlil, proč názor uznávaného odborníka ignoruje. Žalovaný podle žalobce rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, ačkoliv tyto případy mají zcela odlišný, byť snad na první pohled podobný skutkový základ.
8. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nenese důkazní břemeno ohledně prohlášení viny či nevin v řízení o přestupku, neboť tato řízení již byla pravomocně skončena a on pouze zaznamenává do registru řidičů příslušný počet bodů. Žalobce trval na svém argumentaci, že není možné, aby správní orgán bez jakékoliv úvahy zaznamenal do registru řidičů body na základě jakéhokoliv, tedy i zjevně nesprávného, byť pravomocného rozhodnutí.
9. Závěrem namítal porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Poukázal na to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce žalobce, že správní orgán I. stupně neodůvodnil své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, uvedl, že *„tato námitka je irelevantní, neboť tak činí nyní odvolací správní orgán, přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dle judikatury správních soudů tvoří jeden celek, navíc, i když odůvodnění rozhodnutí mohl správní orgán jistě vypracovat důkladněji, stav projednávané věci neignoroval a rozhodl správně ve vztahu k opatřeným podkladům.“* V uvedeném postupu žalovaného žalobce spatřoval porušení zásady rovnosti zbraní a současně práva na spravedlivý proces. Nevypořádáním se s námitkami zatížil správní orgán I. stupně své rozhodnutí nepřezkoumatelností, a tuto vadu se žalovaný pokusil zhojit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Námitky žalobce považoval za nedůvodné. Trval na tom, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku vyplývajícího z pokutového bloku, a že řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznamy naplněny podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že je pokutový blok ze dne 3. 6. 2015 vnitřně rozporný a je nutné ho považovat za nicotný. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, 5 As 118/2011-103, na který odkazoval žalobce, považoval žalovaný za zcela nepřiléhavý. Naopak upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, na který poukázal již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když odmítl argumentaci žalobce uplatněnou v souvislosti se shora zmíněným rozsudkem ze dne 21. 3. 2012, 5 As 118/2011-103, resp. když považoval za neopodstatněný odkaz žalobce na tento rozsudek. Dále žalovaný zdůraznil, že se řádně vypořádal i s žalobcem uvedenou citací autora JUDr. Jana Kněžínska, Ph. D., když v tomto kontextu uvedl, že je přesvědčen, že názory a závěry Nejvyššího správního soudu jsou podstatnější a rozhodné pro rozhodovací praxi správních orgánů.

11. Nesouhlas žalobce s argumentací správních orgánů, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů nenesou správní orgány důkazní břemeno ohledně prohlášení viny či neviny v řízení přestupku poté považoval žalovaný za nedůvodný. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 53/2017-41, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015-41.

Replika

12. V podání ze dne 8. 6. 2019 žalobce konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření zcela zbytečně popisuje průběh správního řízení. Argumentaci žalovaného ohledně žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku ze dne 3. 6. 2018 považoval žalobce za bezpředmětnou. K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013, uvedl, že tento není na projednávanou věc příslušný, neboť v daném případě popis skutku nesouhlasil s právní kvalifikací. V případě žalobce ovšem existuje na první pohled bezvadné rozhodnutí i oznámení o přestupku. Rozpor je však v tom, že bezvadné rozhodnutí odporuje faktické situaci a vady jsou způsobeny nenapravitelným nedbalostním jednáním policisty, který nezná právní úpravu, na jejímž základě uložil trest, přičemž neexistuje jiný prostředek nápravy.
13. K vyjádření žalovaného k citaci autora JUDr. Jana Kněžínska Ph. D., žalobce uvedl, že žádný zákon neupravuje prioritu a nadřazenost názorů či závěrů Nejvyššího správního soudu. JUDr. Janem Kněžínským, Ph. D., citovanou zásadu „*in dubio pro reo*“ je třeba s ohledem na trestní povahu bodového systému nepochybně analogicky použít i v projednávané věci, což ovšem žalovaný nepochopitelně odmítá.
14. Žalobce trval na tom, že v projednávané věci došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Zdůraznil, že nerespektování § 68 odst. 3 správního řádu je vadou řízení a odvolacím důvodem, který nelze zhojit tak, že odvolací orgán koná namísto správního orgánu I. stupně.

Ústní jednání

15. Právní zástupce žalobce při jednání soudu zdůraznil, že dne 3. 6. 2015 byla žalobci uložena pokuta spojená se záznamem 4 bodů do evidence řidičů za nedání přednosti při vyjíždění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z místa mimo pozemní komunikaci. Podotkl, že v době, kdy se žalobce dozvěděl o tom, že místo z něhož na pozemní komunikaci vyjížděl, není místem ležícím mimo pozemní komunikaci, neměl již z důvodu plynutí času k dispozici prostředky přezkumu v rámci přestupkového práva a návrh na obnovu řízení ve věci uvedeného přestupku byl zamítnut. Trval na tom, že z důvodu nesprávného skutkového stavu bylo předmětné rozhodnutí o přestupku neuskutečnitelné a tedy nicotné. S poukazem na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je záznam bodů trestem, trval na tom, že nelze ukládat sekundární trest za něco, čeho se člověk nemohl dopustit. Byl přesvědčen, že musí existovat prostředek k nápravě nezákonného stavu, neboť jinak by šlo o porušení práva na soudní ochranu. Zároveň s poukazem na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, zdůraznil, že není možné zapsat body do registru řidičů na základě jakéhokoli podkladu. Správní orgán je povinen zkoumat v rámci námitek, zda řidič spáchal přestupek, za který lze body ukládat a pokud je zcela evidentní, že podklad je vadný, nelze pak body vyznačit. Správní orgán je povinen zejména zkoumat, zda se řidič vůbec mohl přestupku dopustit.

16. Právní zástupce žalovaného zdůraznil, že v tomto řízení před soudem se posuzuje zákonnost rozhodnutí ve věci přezkumu námitek proti záznamu bodů v registru řidičů. Argumentace žalobce však směřuje proti rozhodnutí o samotném přestupku. Žalovaný ani správní orgán I. stupně, ale nejsou oprávněni přezkoumávat rozhodnutí jiných správních orgánů.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Primárně se soud zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

21. Žalobce předně vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkami a žalovanému, že se tuto vadu pokusil zhojit. Zároveň měl za to, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu ignoroval žalobcem předloženou citaci autora JUDr. Jana Kněžínska, Ph. D.
22. Soud prostudoval prvostupňové rozhodnutí a shledal, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí nejprve uvedl, jakých jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených právními předpisy o provozu na pozemních komunikacích se žalobce dopustil a počet bodů, které mu byly za tato jednání zapsány do bodového hodnocení řidiče. S ohledem na to, že žalobce dne 16. 11. 2017 podal námitky proti všem záznamům bodů zapsaných v jeho evidenční kartě řidiče, vyžádal si správní orgán ke všem žalobcem spáchaným přestupkům kopie pokutových bloků od jednotlivých policejních orgánů. Správní orgán I. stupně měl za to, že žalobcem spáchané přestupky byly podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích spolehlivě zjištěny a vyřešeny v blokovém řízení. Zdůraznil, že uložením pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku pravomocně ukončeno a správní orgán v daném případě nenese důkazní břemeno ohledně prohlášení viny či nevinu žalobce v řízení o přestupku. Podotkl, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zaslané orgánem policie správnímu orgánu je tedy informací o pravomocně ukončeném řízení, která je postoupena příslušnému správnímu orgánu k provedení následných úkonů. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že vyžádané pokutové bloky, tj. pokutové bloky ze dne 3. 6. 2015, 13. 4. 2016, 4. 7. 2017 a 13. 9. 2017, nevzbuzují žádné pochybnosti. Údaje zaznamenané na všech pokutových blocích dokládají správnost údajů uvedených v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, která byla na jejich základě vyhotovena. Dokládají opodstatněnost záznamu bodů. K pokutovému bloku ze dne 3. 6. 2015, poté konstatoval, že žalobce podal ve věci tohoto přestupku žádost o obnovu řízení, která byla Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, rozhodnutím ze dne 30. 4. 2018, č. j. KRPU-54139-6/ČJ-2018-0400DP-05, zamítnuta s tím, že nebyly shledány zákonné důvody pro změnu či zrušení pokutového bloku. Závěrem správní orgán I. stupně uvedl, že nemá pochyb o tom, že záznam bodů do bodového hodnocení řidiče byl proveden v souladu s přílohou zákona o silničním provozu a námitky žalobce jsou tedy nedůvodné.
23. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k řízení o námitkách řidiče proti záznamu bodů v registru řidičů, uvedl podklady, z nichž správní orgán I. stupně a následně i žalovaný vycházeli při svém rozhodování a shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že žalobci byly po právu zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče, a že stav jeho celkového bodového hodnocení v době podání námitek skutečně činil 11 bodů. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný shledal pochybení správního orgánu I. stupně, a to v tom, že se dostatečně podrobně nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí. Toto pochybení poté žalovaný napravil a na straně 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí se k těmto námitkám vyjádřil. Zároveň upozornil, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takový postup je možný s ohledem na skutečnost, že podle judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí správních orgánů jeden celek. K námitce žalobce, že se dne 3. 6. 2015 nemohl dopustit přestupku, který spadá do bodového hodnocení řidiče, nejprve odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a poté konstatoval, že pokutový blok ze dne 3. 6. 2015 nebyl příslušnými orgány zrušen, ačkoliv k tomu dal žalobce podnět. Proto je na daný pokutový blok nahlíženo jako na správný a zákonný akt, který opodstatňoval provedení záznamu 4 bodů ke dni 3. 6. 2015. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, uvedl, že právní názor prezentovaný ve zmíněném rozsudku byl již překonán novější judikaturou téhož soudu. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkami žalobce, že ke zrušení pokutového bloku ze dne 3. 6. 2015 nedošlo, neboť dne 3. 9. 2015 marně uplynula subjektivní lhůta 3 měsíců pro podání žádosti o obnovu řízení. Žalovaný konstatoval, že správní spis obsahuje kopii pravomocného rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 30. 4. 2018, z něhož je patrné, že se příslušný správní orgán námitkami žalobce ohledně přestupku ze dne 3. 6. 2015 zabýval, přičemž učinil závěr, že žalobcem uváděný důvod žádosti o obnovu řízení nelze považovat za novou skutečnost, kterou nemohl uplatnit bez svého zavinění v blokovém řízení. K argumentaci žalobce příspěvkem JUDr. Jana Kněžínka, Ph. D., ve kterém autor vyjádřil názor, že v bodovém hodnocení by měla platit zásada, že „v pochybnostech se záznam bodů provede tak, aby tím byl řidič co nejméně dotčen“, žalovaný uvedl, že názory a závěry Nejvyššího správního soudu jsou podstatnější a rozhodné pro praxi správních orgánů. Za důvodné neměl žalobce ani tvrzení žalobce, že nelze ukládat sekundární trest spočívající v záznamu bodů na základě rozhodnutí, které je zjevně v rozporu se zákonem. K tomu žalovaný podotkl, že pokud příslušné policejní správní orgány zákonem předvídaným způsobem neprohlásily pokutový blok ze dne 3. 6. 2015 za nezákonné rozhodnutí a nezrušily jej, musí tuto skutečnost žalovaný akceptovat.

24. Z uvedeného je podle názoru zdejšího soudu jednoznačně zřejmé, že žalovaný provedl nejen přezkum jednotlivých pokutových bloků, ale zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutového bloku ze dne 3. 6. 2015 jako podkladu pro záznam bodů. Žalovaný se ve své argumentaci neopomněl zabývat ani odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a reagoval i na žalobcem zmíněnou citaci autor JUDr. Jana Kněžínka, Ph. D.
25. K argumentaci žalobce, že se správní orgán I. stupně nezabýval jeho námitkami a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, přičemž žalovaný nemohl tuto vadu nijak zhojit, soud uvádí, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí předložil ucelený právní názor, proč nemá žádné pochybnosti o skutečnostech uvedených v příslušných pokutových blocích, a z jakého důvodu má za to, že záznam bodů do bodového hodnocení řidiče byl proveden v souladu se zákonem. Je pravdou, že správní orgán I. stupně zcela výslovně nereagoval na vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, což mu vytkl i žalovaný, resp. měl za to, že odůvodnění rozhodnutí mohl správní orgán vypracovat důkladněji. S ohledem na to doplnil argumentaci správního orgán I. stupně a s jednotlivými námitkami uplatněnými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí se vypořádal. V takovémto postupu žalovaného soud neshledal žádné pochybení, a to ani žalobcem namítané porušení zásady dvojinstančnosti. V tomto směru soud podotýká, že námitka o porušení zásady dvojinstančnosti má dle ustálené rozhodovací praxe prostor tam, kde je odňata reálná a efektivní možnost právně a skutkově argumentovat, tedy zejména v případech tzv. překvapivých rozhodnutí (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 257/98 ze dne 21. 1. 1999 nebo nález sp. zn. IV. ÚS 544/98 ze dne 4. 8. 1999). Tato situace ovšem v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě nestala. Žalobce si musí uvědomit, že řízení, z něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného vzešla, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem rozhodnutí správního orgánu, nicméně se zcela neztotožňuje s důvody, případně část odůvodnění postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu.

26. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 16. 11. 2017 žalobce podal písemné námitky proti záznamu bodů v registru řidičů. Ve zmíněném podání pouze obecně uvedl, že podává námitky ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu proti všem záznamům bodů. V reakci na to si správní orgán I. stupně opatřil výpis z bodového hodnocení žalobce a pokutové bloky ze dne 3. 6. 2015, 13. 4. 2016, 13. 9. 2017 a 13. 9. 2017. Dne 8. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně od zmocněného zástupce žalobce sdělení Magistrátu Chomutov ze dne 18. 1. 2018, v němž magistrát uvedl, že prostor tzv. parkovacího zálivu, nacházející se v Chomutově, v ul. Palackého, který nyní slouží jako autobusová zastávka, je pozemní komunikací a je zařazen do kategorie místní komunikace. Následně žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž zpochybňoval pouze pokutový blok ze dne 3. 6. 2015, na jehož základě byl proveden záznam do bodového hodnocení žalobce. Ze správního spisu je dále zřejmé, že si správní orgán I. stupně vyžádal rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 30. 4. 2018, č. j. KRPU-54139-6/ČJ-2018-0400DP-05, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje územního odboru Chomutov (dále jen „dopravní inspektorát KRPÚ“) ze dne 20. 3. 2019, č. j. KRPU-54139-1/ČJ2018-040306, jímž byla žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta s tím, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, v odůvodnění rozhodnutí ze dne 30. 4. 2018 uvedla, že skutečnosti uvedené žalobcem v žádosti o obnovu řízení nelze považovat za skutečnosti nové ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť za dobu od spáchání přestupku do doby podání předmětné žádosti nedošlo v místě spáchání přestupku k žádné stavební či jiné úpravě, která by změnila kategorii nebo význam komunikace. Skutečnost, že tzv. parkovací záliv je součástí místní komunikace, byla a mohla být žalobci již dne 3. 6. 2015 známa z pouhé znalosti základních právních předpisů, které jako řidič měl a mohl znát. Dne 16. 5. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce k výzvě téhož dne sdělil, že obsah správního spisu je mu znám, a že svého práva pro seznámení nevyužije a navrhl správnímu orgánu, aby bezodkladně ve věci rozhodl. Správní orgán I. stupně dne 17. 5. 2018 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce podal dne 29. 5. 2018 odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí, tedy nesouhlasil s tím, že mu byly zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče na základě pokutového bloku ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 3. 6. 2015. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím.

27. V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporný zejména rozsah přezkumu, který má učinit správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů ve vztahu k pokutovým blokům coby pravomocným rozhodnutím jiného správního orgánu. Ze skutečnosti, že pokutový blok je rozhodnutím, vyplývá, že musí splňovat určité náležitosti, jež jsou pro rozhodnutí typické. Jestliže některé z těchto náležitostí chybí, může to v hraničních případech vést až k vyslovení nicotnosti takového správního aktu. Míra přezkumu nicméně podle soudu vyplývá z charakteru řízení o zápisu bodů do registru řidičů.
28. Soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebo podle zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin, a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno.
29. Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Na druhou stranu však již řidič nemůže rozporovat údaje o skutkovém stavu či právní kvalifikaci obsažené v jednotlivých blocích – k tomuto účelu námitkové řízení neslouží. V případě námitek proti zaznamenání bodů tedy může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93).

30. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení žalobních námitek. Žalobce v žalobě (shodně jako v průběhu celého správního řízení) svými námitkami zpochybňoval pouze pokutový blok ze dne 3. 6. 2015, na jehož základě mu byly zaznamenány body v registru řidičů. Soud se proto zabýval tím, zda je s ohledem na uplatněné žalobní námitky tento pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.
31. Jak již bylo uvedeno výše, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Žalobce v žalobě spojoval nicotnost pokutového bloku ze dne 3. 6. 2015 s tím, že se přestupku tak jak je označen na pokutovém bloku, nedopustil, resp. že se dopustil jiného přestupku, než který je na pokutovém bloku uvedený. Dané ovšem nemůže způsobit nicotnost pokutového bloku. Nicotný je totiž takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS). Soud prostudoval pokutový blok ze dne 3. 6. 2015 a shledal, že ho vydal správní orgán, který k tomu měl pravomoc, byl k jeho vydání věcně příslušný, a ani není stížen zásadními nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy. Daný pokutový blok proto není nicotný, a námitka nicotnosti pokutového bloku ze dne 3. 6. 2015 tak není důvodná.
32. Dále soud podotýká, že presumpce správnosti rozhodnutí ještě neznamena, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, konstatoval, že: *„Blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaneho, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ust. § 84 a § 85.“* Dále k obsahovým náležitostem pokutových bloků uvedl: *„S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

34. Podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích jsou pověřené osoby povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.
35. Pokutovým blokem ze dne 3. 6. 2015, série GE/2014, č. E2308467, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „12:10 hod, 3. 6. 2015, Chomutov, ul. Palackého, u bývalé pošty, § 23/1 zákona č. 361/2000 Sb., nedání přednosti při vyjíždění na PK“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu. Pokutový blok obsahuje i žalobcův podpis. K předmětnému pokutovému bloku soud konstatuje, že formulace v něm obsažená týkající se popisu přestupkového jednání a jeho právní kvalifikace není nesrozumitelná a lze z ní vyčíst, jakého konkrétního přestupku se žalobce dopustil, a jak byla tato porušení kvalifikována. S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k názoru, že specifikace přestupku splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo.
36. Namítal-li žalobce, že se nemohl dopustit přestupku, který je uveden v pokutovém bloku, neboť v daném případě nevyjížděl na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, přičemž po něm není možné vyžadovat ani očekávat takovou znalost práv, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a upozornit na případnou nesprávnost na místě při ukládání blokové pokuty, soud předně poznamenává, že podpisem pokutového bloku žalobce s údaji v něm uvedenými skutečně vyjádřil souhlas. Pokud žalobce podepsal něco, čemu nerozuměl, nebo pokud si žalobce údaje nezkontroloval a neuplatnil námítky proti zápisu na místě, resp. tedy nenamítal, že tzv. parkovací záliv, z něhož dne 3. 6. 2015 vyjížděl na pozemní komunikaci je místní komunikací, a on se tak nemohl dopustit porušení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jde to pouze k jeho tíži. Tento názor koresponduje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, podle kterého „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“ S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a uzavírá, že námitky žalobce neshledal důvodnými.

37. Soud zároveň podotýká, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách, v případě rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 3. 6. 2015, pokusil o jeho zrušení, když podal žádost o obnovu řízení. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, však neshledala důvod k postupu podle § 100 odst. 1 správního řádu k obnově řízení, neboť skutečnosti, kterými žalobce odůvodnil svou žádost, nelze považovat za nové. Fakt, že parkovací záliv je součástí místní komunikace, měla být žalobci dne 3. 6. 2015 známa a případnou neznalost nelze připisovat k tíži správního orgánu. Soud zdůrazňuje, že skutečnost, že Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, pokutový blok ze dne 3. 6. 2015 nezrušila, resp. nepovolila obnovu řízení, podporuje závěr, že pokutový blok vyhovuje zákonným požadavkům pro daný typ rozhodnutí.
38. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011- 103, soud uvádí, že pokud se žalobce domnívá, že Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je správní orgán povinen postavit najisto, zda se přestupce skutečně dopustil přestupku, za který mu byly zaznamenány body, soud se s tímto názorem neztotožňuje. Žalobcem v žalobě citované výňatky z tohoto rozhodnutí jsou totiž vytrženy z kontextu. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku opakovaně zdůraznil, že v případě podaných námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem, a počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení stanovenému v zákoně. Konstatoval, že co se však samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, týče, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývala jeho zákonností a správností. Správnímu orgánu Nejvyšší správní soud vytýkal skutečnost, že v daném případě nebyla jasná identifikace přestupku, za nějž byly žalobci zaznamenány body. Rozpory, které vyplývaly ze spisového materiálu, nebyly správním orgánem při posuzování námitek odstraněny, neboť správní orgán si pokutové bloky, které by identifikaci spáchaného přestupku postavily najisto, nevyžádal. Uvedené se ovšem v nyní projednávané věci nestalo. Jak vyplývá ze správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí správním orgánem byly v případě žalobce opatřeny řádně vyplněné pokutové bloky, které byly s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení porovnány a byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posouzena nejen správnost a oprávněnost zápisu, ale také skutečnost, zda existují relevantní podklady, tedy správní rozhodnutí, na základě kterého bylo možné provést zápis bodů do bodového hodnocení řidiče.

39. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené tedy nelze přisvědčit ani žalovanému, že zmíněný rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, byl překonán a není přílehlavý na nyní projednávanou věc. Základní závěry Nejvyšší správního soudu týkající se rozsahu přezkumu, který má učinit správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů ve vztahu k pokutovým blokům v něm uvedené jsou aplikovatelné i na případ žalobce. Tento nesprávný názor žalovaného ovšem nemohl mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobcem uplatněné námitky důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. listopadu 2021
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)